

LA CASA DELS BARRIS

Neix Espai Línia, el primer centre de comunicació de proximitat pàg 9

PREMIÀ DE MAR pàg 14

Rafa Navarro, sobre el cas de la residència Ca n'Amell: "Volem que es faci justícia"

líniamar ^{7 anys}

Baix Maresme Núm. 84 · Juliol 2022 · liniamar.cat

Troben a Vilassar de Mar una macroplantació de marihuana

Les sis tones confiscades per la policia són la partida més gran desmantellada mai arreu de l'Estat pàg 16

Foto: Línia Mar

Sense acord

L'expropiació del pati del Casino del Masnou, als jutjats pàg 10

EL MASNOU pàg 10

El festival Fascurt reuneix 5.000 persones a la platja d'Ocata

PREMIÀ DE MAR pàg 14

Pas endavant perquè Can Sanpere sigui públic

BÀSQUET pàg 20

Patrícia Costas: "En Ricky Rubio està animat"

DEFENSA PERSONAL

MIXTO
FEMENINO
EXTRAESCOLARES

KRAVMAGA

DINAMIS SPORT

CLASES Y ENTRENAMIENTOS PRIVADOS
GRATIS 2 DIAS DE PRUEBA MAS CAMISETA

618 557 197

DEFENSA PERSONAL

SALA FITNESS INCLUIDA
1H PARKING GRATUITA

MITJANS DE PROXIMITAT, PERIODISME D'ALTA FIDELITAT.

Perquè a l'AMIC som fidels als mitjans de proximitat professionals i de qualitat, propers a la gent i compromesos amb el bon periodisme. Això és el que ens ha portat a fer 25 anys comptant amb la confiança de 500 mitjans i amb la fidelitat dels lectors; els coneixem bé i treballem per oferir-los la informació més rigorosa de la seva comunitat. Alta fidelitat, perquè estimem la premsa, perquè estimem la gent.

associació
de mitjans
d'informació
i comunicació

amic25 anys

Essencials però invisibles

» Les treballadores de feines essencials pateixen la precarietat en forma de sous baixos i temporalitat
 » Diverses entitats denuncien que són professions que pateixen el masclisme del món laboral

Albert Alexandre
BAIX MARESME

Amb l'estat d'alarma decretat pel govern espanyol es va obligar tots els professionals que no eren essencials a romandre a casa. Aquests van quedar definits en una llista en què s'estipulaven 25 categories de feines, entre les quals, a més de personal mèdic, s'hi van incloure les que presten serveis de neteja i les que atenen persones grans o infants.

Què tenen en comú aquestes feines, a més d'estar dedicades als altres? Com afirma el darrer informe del col·lectiu d'economistes Espai Zero Vuit, són "activitats infravalorades i amb remuneracions baixes". Així mateix, des del grup d'investigació afirmen que "la pandèmia va fer que la societat s'adonés de la dependència que tenim de feines que, o bé es pressuposen donades sense remuneració, o bé pateixen baixa valoració social i econòmica".

MOLTA PRECARIETAT

L'explicació econòmica clàssica sobre per què les feines de cures són tan precàries té a veure amb la llei de l'oferta i la demanda. Aquesta hipòtesi vindria a dir que, en tractar-se de feines que no requereixen estudis i en les quals hi ha moltes persones que s'hi poden dedicar, els preus dels salaris baixen i les condicions empitjoren.

En el cas espanyol, però, aquesta idea és fàcil de desmuntar. Com s'explica, si no, que durant la bombolla econòmica molts homes que es dedicaven a la construcció tinguessin bons sous, quan es tractava d'una professió per a la qual no calien estudis?

L'Àurea, del sindicat de treballadores de la llar i les cures Sindillar, té clara la resposta: "Les fei-

Una imatge d'una protesta de treballadores de l'atenció domiciliària. Foto: ACN

nes vinculades a la força física estan molt més ben pagades", afirma. Ella recorda el cas d'una companya que treballava cuidant un avi durant 12 hores i que, a més d'això, cuinava i netejava la casa. "Les altres 12 hores del dia era un home qui es feia càrrec de la persona gran, i mentre que ella cobrava 900 euros, ell en cobrava, sense cuinar ni netejar, 1.300", explica. Quan els dos treballadors van posar en comú els seus sous, ell li va dir que era lògic, perquè ell l'havia de "carregar".

Tant ella com Espai Zero Vuit consideren que els motius pels quals les professions de cures són feines precàries tenen a veure amb el masclisme que hi ha al món laboral. "Les feines de cures haurien de ser remunerades amb el mateix salari que un directiu, perquè són les que sustenten la vida", diu l'Àurea.

A més, són professions amb més vulnerabilitat, on hi ha moltes dones migrants que tenen un baix poder de negociació col·lectiva i on hi ha un "abús

dels contractes temporals i parcials i d'un salari mínim insuficient", afirmen des del col·lectiu. "En aquestes feines també hi ha un biaix classista i racista", apunta l'Àurea.

De fet, segons els càlculs d'Espai Zero Vuit, en el cas de les treballadores domèstiques, el 99% de les persones que s'hi dediquen són dones, una de cada quatre té contractes temporals i el 65% no tenen una jornada completa. A més, tal com apunta Espai Zero Vuit, gairebé la meitat són migrades. "Aquestes treballadores s'enfronten a diverses situacions de vulnerabilitat, com el fet d'encadenar diferents jornades parcials, les qüestions legals relatives a la ciutadania i la baixa remuneració", assenyala el col·lectiu.

Norma Véliz, del col·lectiu Mujeres Pa'lante, i Sílvia Bofill, professora d'Antropologia a la Universitat de Barcelona, apunten la idea quan afirmen que "actualment es calcula que a Catalunya hi ha aproximadament

47.000 treballadores de la llar de nacionalitat estrangera, les quals representen poc més de la meitat del total de dones que es dediquen a aquesta activitat". Les dues investigadores afegeixen que "la diferència entre el nombre d'afiliades a la Seguretat Social -35.329- i el d'ocupades en el sector -47.262-, mostra, per altra banda, un percentatge d'irregularitat de més del 25%".

Pel que fa a les treballadores de cures a persones en serveis de salut, el 93% són dones, el 17% són migrants, el 24% tenen contractes temporals i el 65% tenen contractes parcials. Finalment, en el personal de neteja, el 85% de les persones que s'hi dediquen són dones, una de cada cinc és migrant, tres de cada set tenen contractes temporals i set de cada 10 no poden treballar vuit hores.

VULNERABILITAT ALTA

Les dones migrades són les que pitjor ho tenen. Els casos que relata l'Àurea s'apropen a la definició d'esclavisme. "Una companya

treballava durant 20 hores per 450 euros a sis zones de casa seva", explica. "Hi ha companyes que porten 10 anys treballant en una casa i els diuen que no les poden regularitzar", afegeix.

I encara més. Segons Véliz i Bofill, la situació d'inseguretat pot conduir a casos d'assetjament. "Determinades condicions laborals, com ara els casos de contractes temporals, horaris nocturns o absència de contracte, propicien l'assetjament", diuen per afegir que "no és casualitat que les condicions que fan més propici l'assetjament en aquest sector són també les que més l'invisibilitzen".

L'estudi conclou que el 41% de les dones enquestades "afirmen haver estat objecte de grolleries -insinuacions, proposicions o comentaris de caràcter sexual-, el 28% de tocaments o apropaments excessius -tocaments, fregaments, pessics-, el 10% de demandes de relacions sexuals -sota pressió o no- i el 10% afirmen que han abusat sexualment d'elles".

Segueix-nos

a les xarxes socials

@liniaxarxa

facebook

twitter

instagram

La lupa

Transformem la mobilitat

per Dolors Sabater (CUP-Guanyem)

Foto: Albert Segura/ACN

Davant l'emergència climàtica, la crisi de combustibles fòssils i la creixent xifra de morts a causa de la contaminació, la urgència per canviar els models de mobilitat és cada cop més imperiosa. Cal donar resposta a les necessitats de mobilitat de la població d'aquest país, així com a la salut pública, tenint en compte, a més, que som una població cada cop més empobrida per la constant precarització de la vida. D'una banda, la falta d'inversions en infraestructura ferroviària i en transport públic, col·lectiu, no contaminant i no radial, en general, i de l'altra, la persistència de l'Estat i de la Generalitat a promoure models del passat, basats en el vehicle privat, ens perjudiquen greument. Perjudiquen de forma directa la salut pública, l'economia familiar i la qualitat de vida de la majoria de la gent, especialment de la gent treballadora i de la que es dedica a sostenir i a tenir cura de la vida. Amb perspectiva de gènere, el biaix en la inversió pública respecte a la mobilitat és rotundament patriarcal i masculista. Aquest model del passat, a més, en requerir un constant creixement en infraestructures viàries, té un efecte depredador envers el paisatge, l'equilibri ecològic i la preservació de terres necessàries per als conreus, perjudicant, de retruc, la sostenibilitat alimentària.

En aquest context, diumenge 29 de maig van coincidir dos esdeveniments molt rellevants. Ambdós festius i reivindicatius. Ambdós impulsats per la societat civil organitzada des d'una perspectiva transversal, àmplia i diversa. Ambdós motivats per infraestructures viàries provinents del franquisme. Al Baix Besòs es tallava l'autopista C-31, en el marc del *Transformem*, i al Vallès se celebraven els 30 anys de lluita contra el Quart Cinturó, un projecte viari que, sorprenentment, el joc brut auto-

nòmic de l'Estat ha tornat a posar a l'agenda política de la Generalitat tot just fa unes setmanes. Poden semblar infraestructures molt diferents, però totes dues responen al mateix model i provenen de la mateixa època. Simplement que una funciona completa des del 1969 i l'altra només s'ha fet a trams. L'autopista del Maresme va ser pensada per facilitar l'ús del vehicle privat, llavors incipient i element essencial del *desarrollismo* que atorgava coartada de progrés i modernitat a la dictadura. L'altra, rescatada ja en ple règim del 78, seguint la màxima de posar el vehicle privat com a element central des d'on pivotar la mobilitat, també de les mercaderies. L'autopista del Maresme, pensada per donar servei a la gran Barcelona, des d'una perspectiva lúdica i comercial, al preu de destrossar pobles i ciutats i deixar-los sense connectivitat interna. El Quart Cinturó, pensat per donar servei a la gran Barcelona i als seus polígons industrials externalitzats, al preu de destrossar conreus, paisatges, patrimoni històric, aqüífers i ramats. Totes dues infraestructures, grans negocis de ciment i promotors.

Des de fa 30 anys, la lluita popular contra el Quart Cinturó ha mobilitat pobles, pagesia, veïnat i organitzacions polítiques de tot el Vallès. En canvi, la consciència i la mobilització envers l'autopista a Badalona ha sigut més tardana, sempre latent però impregnada d'impotència, i ha passat d'estar centrada durant molts anys en la reivindicació d'uns laterals que permetessin una certa permeabilització i que compensessin la mobilitat interna que l'autopista obtura a l'actual replantejament obert envers la seva completa transformació o supressió, tant per raons urbanístiques com de contaminació.

El febrer de l'any 2018, quan es van complir els 50 anys de l'existència de l'autopista que va partir per la mei-

tat Badalona, el debat es va fer més viu, i els que llavors governàvem vam prendre un compromís públic respecte a aquesta ferida oberta, fent-nos ressò d'una voluntat popular que cada cop es feia sentir més. Preteníem convertir l'aniversari en un gran debat ciutadà sobre el futur d'aquesta descomunal barrera, amb diferents actes i debats, i tallant l'autopista durant la setmana de la mobilitat, el setembre d'aquell 2018, per ocupar-la amb el que havia de ser un procés participatiu sobre el model de ciutat. No partíem de zero. Ja havíem fet alguns deures. Partíem d'un estudi que definia diferents propostes d'actuació i que havia de ser el guió per abordar un debat de ciutat imprescindible: com convertir el 'mur' en node de serveis i oportunitats. Oriol Lladó, llavors regidor de l'àmbit de Badalona habitable, manté publicats al seu bloc *Connexions #Badalona* diversos articles on en parla amb detall. En aquell moment no podíem preveure que tot quedaria truncat per la moció del PP i del PSC, que a mitjans de juny va interrompre el govern del canvi. Els posteriors governs van abandonar el projecte, però la societat civil no va parar mai de treballar-hi.

La gran gesta protagonitzada per FAMPAS i *Transformem*, el 29 de maig de 2022, aquell espectacular tall de l'autopista C-31 i l'ocupació de la via amb desenes d'activitats cíviques, lúdiques i reivindicatives en defensa de l'escola pública i d'un altre model de ciutat, és un gran impuls per a una lluita imparabile. Per un altre model de mobilitat i per una transformació d'aquesta barrera indecent.

Al Vallès i a Badalona, i a tot el país, la mobilitat del segle XXI passa per invertir en tramvies i trens no radials, en carrils bici i en transports col·lectius i per anar deixant el vehicle privat en molt darrer terme.

Aquí es piula

El Twitter en paper

@nandocruz32

[Sobre la importància del Cruïlla 2022] Cuan-do Juan Luis Guerra preguntó al públic, quedó clar que en el Parc del Fòrum havia barceloneses de toda Latinoamérica: Ecuador, Perú, Colòmbia, Venezuela, Cuba... De repente, un macrofestival barcelonés reflejaba la diversidad demográfica de la ciudad.

@santaloester

Avui, a la platja, una dona jove ha dit: "Quin repetell de sol!", una paraula preciosa que feia temps que no sentia. També la podem fer servir per descriure accions com "arrepellar-se" o "fer el repetell". Ara que fa calor, és el moment ideal per dir-la cada dia. #Llengua #Català

@AdriPujol

Per cobrar una feina de cinquanta euros (menys el 15% d'IRPF), acabo de presentar pressupost, factura, declaració responsable del proveïdor, paper del banc signat per l'entitat, declaració d'Hisenda d'estar al dia de pagaments i els meus ous *morenos* al bany maria.

@AlbertLloreta

Fun facts sobre TikTok: només fa cinc anys que existeix. Ha crescut el doble de ràpid que Facebook. L'usuari mitjà s'hi passa el doble de temps que l'usuari mitjà d'Instagram. Avui és el doble de gran que l'any passat. El seu algorisme és un secret protegit pel govern xinès.

Director Editorial: Arnau Nadeu
Subdirector d'edicions: Albert Ribas
Subdirectora de digital: Anna Corbatera
Redacció: Albert Alexandre (diari metropolità), Alba Losada (districtes de Barcelona), Gerardo Santos (Barcelonès Nord i Baix Maresme), Olga

Dipòsit Legal: B 6618-2015

García (Vallès), Francisco J. Rodríguez (l'Hospitalet i Baix Llobregat), Anna Utiel (Montserrat) i Toni Delgado (Esports)
Dept. de Producció gràfica: Susana Dicenta
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri
Controller: Mauro Favieri

Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director Editorial: Arnau Nadeu
Director General: Marcelo Villanueva
Coordinadora de Producció gràfica: Marga Moreno
Webs temàtics: Pere Giménez i Quim Miró

grup comunicació 21 www.liniaxarxa.cat

Els semàfors

Fascurt

El Festival de curmetratges Fascurt va celebrar el seu vintè aniversari entre els dies 7 i 9 de juliol. Enguany, es van rebre més de 1.000 curts, dels quals 28 van entrar a la selecció oficial. L'associació Akonga és l'organitzadora del festival.

pàgina 10

Can Sanpere

Els col·lectius que representen les persones que ocupen el recinte de Can Sanpere s'han constituït recentment en una associació. Gràcies a això se supera l'escull que havia posat l'Ajuntament per tal de continuar negociant.

pàgina 14

Marc Casanovas

El vilassarenc Marc Casanovas es va endur el primer premi, a la categoria de reflex, de la vintena edició de l'Open Nocturn de Fotografia Submarina que va organitzar el club de busseig SASBA de Badalona els dies 8 i 9 de juliol.

pàgina 16

El + llegalit

líniamar.cat

- 1 Desmantellen la partida més gran de marihuana de l'Estat a Vilassar de Mar
- 2 Prioritat d'aparcament per als veïns d'un barri de Premià de Mar
- 3 Desmantellada una festa il·legal al Parc de la Serralada Litoral, tancat per risc d'incendi
- 4 Nova fase de les obres a l'estació d'Ocata
- 5 Primera denúncia d'abusos no prescrits al professor de La Salle de Premià

La clau

L'Olucha

per Susana Pérez

Em declaro fan número u de Rosa Olucha. A hores d'ara, no crec que hi hagi ningú que no sàpiga qui és (escrit així: amb article determinant davant del cognom, perquè és com s'esmenta els grans). Quatre pinzellades per als despistats: fa un parell de setmanes es va viralitzar a Twitter un vídeo de l'actor i presentador Santi Millán cardant amb una dona que no és la seva parella. L'Olucha és la dona de Millán, protagonista involuntària d'aquesta història i qui ha sabut capgirar la trama per donar una lliçó a una Espanya hipòcrita, en el millor dels casos, o castrada, en el pitjor.

Després de la viralització del vídeo, moltes persones es van lamentar perquè van entendre que l'Olucha havia estat víctima de la infidelitat del seu marit. Però aquestes persones estaven equivocades, i així els hi va dir ella a través de les seves stories d'Instagram:

"A todos los que me preguntáis '¿cómo estás?' o me decís cosas tipo 'lo siento, tienes todo mi apoyo', os comento: Yo estoy bien. Deberíais preguntaros cómo está él. Es él quien ha sufrido un ataque a su intimidad, que, por cierto, es delito. Su intimidad. Suyas y de nadie más. No tenéis que sentir pena ni apoyar a nadie. Yo no soy una víctima y aquí no hay ni bandos ni propiedades. Ni él es mío ni yo soy suya".

L'Olucha l'encerta quan enfoca el tema, no com una infidelitat –quin escàndol!–, sinó com el que

és: un delictes. Un delictes contra la intimitat de l'actor i presentador Santi Millán tipificat al codi penal. I és tan delictiu difondre el vídeo pel seu caràcter íntim i privat com la seva redifusió, de manera que els milers d'usuaris que van participar en la propagació d'aquest contingut a través de repiular-lo a Twitter o de compartir-lo a

violència sobre les dones en nom de l'honor, el desig, la gelosia, la prepotència, la superioritat masculina o qualsevol altra bajanada. La llei de "la maté porque era mía", com deia la cançó, és encara present.

L'Olucha l'encerta de nou quan ens demostra que hi ha molts tipus de família. I ens explica que la seva, per exemple, es fonamenta en la llibertat, el respecte i la tolerància. No totes les parelles tenen la fidelitat com a valor suprem. Ans al contrari, som una societat hipòcrita que, en general, prefereix lluir cornamenta abans que establir una relació fonamentada en la comunicació i l'honestedat.

Com a l'Olucha, em fa molta mandra veure que a hores d'ara el sexe consentit i privat continua causant escàndols. I encara em fa més mandra que, quan es fa públic, la majoria s'apiada de la dona. No deixa de ser curiós que ningú es compadís dels homes d'altres casos d'intimitat viral, com ara el de l'expolítica Olvido Hormigos o el de l'extreballedora d'Iveco. Per no parlar que les relacions que no es basen en la fidelitat no només no es comprenen, sinó que sovint són objecte de mofa. Tot això és un signe inconfusible que el patriarcat ens habita.

Foto: @rosaluocha

WhatsApp són còmplices d'un delictes i podrien ser castigats, fins i tot, amb penes de presó.

L'Olucha l'encerta quan recorda que ningú és propietat de ningú. La violència contra les dones continua vigent –tot i ocupar encara un espai petit als mitjans de comunicació– i està apuntalada a la "llei de la propietat". Homes de qualsevol edat i classe social exerceixen la

Línia Mar no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#RenfeGratis

@Catinformacio: Pedro Sánchez anuncia una bonificació del 100% en els abonaments de Rodalies Renfe entre l'1 de setembre i el 31 de desembre del 2022.

#ElsÀudiosDeVillarejo

@Pulitologu: M'encanta que hi hagi tot un sector de gent que vulgui vendre que Ferreras és una poma podrida en un cistell ple de pomes periodístiques impecables.

#GoodbyeBoris

@QuimMonzo: Les cadenes britàniques de televisió informen de la dimissió de Boris Johnson amb la sintonia de Benny Hill de fons.

Mirada pròpia

En Valerià Pujol i els alumnes fracassats

per Xavier Godàs

El meu fill acabarà per completar aquest any primer d'ESO a l'IES Jaume Almera de Vilassar de Dalt. Un curs que va començar bé, però que després de les vacances de Nadal va anar pel pedregar. Hem passat uns mesos de notificacions diàries i d'informes setmanals de deures per fer, mala conducta i un reguitzell d'expulsions de l'aula. Us podeu imaginar que tot plegat ha estat degudament amanit amb converses amb el seu tutor i amb el cap d'estudis. A casa també hi ha hagut ambient: control de tasques, converses allisonadores, algun càstig...

El cas és que el nano ha fet una entrada triomfal a l'adolescència, d'un dia per l'altre. I l'institut ha estat el seu principal objectiu. Allà s'ha estat dedicant a interferir en les classes i a respondre l'autoritat del professorat. Segons n'he tret en clar, el seu mòbil ha estat el més profund dels avorriments, conjugat amb una ràbia que ni ell sabia explicar-se. Una total manca d'interès per les matèries i una prístina insatisfacció sobre com es donen les classes. Amb això no voldria donar a entendre que el meu fill és innocent o una víctima del sistema. Ell és el responsable del seu comportament i l'ha de corregir. De fet, l'està corregint. Ara bé, també el comprenc.

El comprenc perquè jo mateix vaig ser un fracàs escolar de manual quan cursava el BUP. És més, no vaig passar de segon curs (que, això sí, vaig fer dues vegades amb idèntics resultats: vuit *Molt Deficient* amb totes les lletres i números). El meu mòbil per a notes tan galdoses fou dedicar-me amb una colla d'amics a fer la revolució. Llavors estava convençut que estudiant reproduïem el sistema. Vaig perdre tota corretja de transmissió amb l'aula. Jo i els meus col·legues ens saltàvem les classes un dia sí i l'altre també (llavors es podia fer: no et tanquen a dins del recinte escolar ni et fregien a informes). Eren molt més interessants les nostres converses en qualsevol racó de Vilassar o al voltant de la taula d'un bar que estar-se assegut en un pupitre mentre et recitaven la lliçó. Què voleu que us digui, tinc present aquella sensació d'avorriment mortal a l'hora lectiva. També que els meus suspensos inapel·lables em patines-

sin absolutament. Ni un bri de sentiment de culpa per suspendre a cabassos, la veritat sigui dita.

Però jo i els meus companys de transgressió revolucionària adolescent no ens perdiem cap classe d'en Valerià Pujol, en Valeri. Ens donava literatura espanyola. Tanmateix, jo no hi anava tant per la matèria com per la referència que era per a nosaltres en Valerià. Era un mestre, vaja, en el sentit que no es limitava a ensenyar el que sabia, sinó que anava més enllà: compartia la seva saviesa amb habilitat.

En Valerià era un personatge. Impartia la classe amb un fil de veu enronquit, de conjunt amb la gran discapacitat física que tenia a conseqüència d'haver patit una poliomièlitis quan era un nano. Però la seva discapacitat mai va ser un fre per a la seva mobilitat entre nosaltres. Assegurava la seva presència a banda de les difi-

nor per a nosaltres. Però ell en sabia molt més, per això ens l'escoltàvem. Entenguem-ho bé: en Valeri no era un *profe* enrotllat, era un mestre amb la capacitat d'escoltar-se els seus alumnes i de comprendre els que, com jo, no encaixàvem en els paràmetres de l'aula. I nosaltres reconeixíem amb total naturalitat la seva autoritat.

Jo no vaig poder matricular-me per tercera vegada al curs de segon a l'Institut Jaume Almera. Tenia disset anys quan vaig plegar de la secundària i encara passarien uns quants anys més en què estaria disposat a defensar que tot el sistema educatiu havia de saltar pels aires. Però a poc a poc vaig anar covant la idea que hauria de tornar a estudiar si no volia continuar sent un peó del tèxtil sense horitzó a la vista. I aquí és quan en Valerià tornà a ser clau, des del record de l'experiència de la relació viscuda. El seu mestratge fou un dels ancoratges més importants

del meu canvi de perspectiva. Si ell bandejava les seves pròpies dificultats sent agència, vivint, creant, adquirint i proporcionant coneixement, sent home compromès amb el seu temps i el seu entorn, per què no seguir-ne l'exemple?

Per a tots els que hem estat estudiants complicats, no sabeu fins a quin punt és valuós trobar-se amb un mestre que t'obri horitzons malgrat que en aquell moment no siguis plenament capaç de copsar-los. Perquè s'escolen per alguna banda del teu cervell. I quan aprens a veure'ls, els fas servir per tenir propòsits. En Valerià mai va saber que

fou el meu mestre de referència quan jo era un xaval amb un cacau mental considerable. No ho sabrà mai perquè és mort des de fa trenta anys. Però ho fou i li hi agraeixo.

Per acabar, vull dir que enguany a Premià de Dalt, el municipi d'en Valerià, l'Associació Can Vallerià organitza actes de reconeixement a la trajectòria del mestre. Si cerqueu el seu nom, veureu que en Valerià Pujol deixà una profunda empremta en la literatura catalana: Premi Documenta el 1981, premi de La Crítica l'any següent i el de Carles Riba de poesia el 1983. També la deixà en la militància política d'esquerres. En temps de dispersions conceptuals, desorientacions pràctiques, cacaos normatius i ideologies petitones de consum ràpid val la pena recuperar els mestres amb senderi. No els oblidem, que ens fan falta.

Foto: Pexels

cultats. I si molt convenia, l'arreglèvem i el traginàvem. En Valerià no traspuava la identitat d'una víctima. Al contrari, tot ell era agència. El veïem aparèixer per l'institut amb el seu Dos Cavalls adaptat. No ens generava cap llàstima perquè no el veïem dèbil tot i l'extrema fragilitat del seu cos. Emetia força. I el respectàvem.

El respectàvem perquè ens tractava com persones potencialment lliures, cosa que significa que ell també ens respectava a nosaltres. Als que érem estudiants díscols no ens donava la brasa, cosa que és molt important si ets díscol. S'ajustava al nostre nivell i parlàvem. Moltes vegades de política. Recordo que en més d'una ocasió s'adreçà a mi per preguntar-me què pensava jo sobre tal cosa que havia passat. Que ens demanés el parer sobre qüestions polítiques o d'altres per l'estil era tot un ho-

Les millors perles

Un aficionat persegueix Pep Guardiola per demanar-li una foto. Tots dos van en bici. L'entrenador es pensa que és un lladre i fuig, accelerant. Al final baixa de la bici amb cara d'espatnat, com dient "no em facis mal". El vídeo no té preu.

Roben una butaca de la biblioteca de Trinitat Vella. Ri apareix al balcó dels veïns. Ho ha explicat una treballadora de l'equipament a Twitter, amb imatges que no admeten dubtes: la butaca, taronja, és molt reconeixible.

Una embarassada de Texas circula sola per un carril VAO i, quan l'enxampen, diu amb convicció que el fill que porta al ventre és un passatger més, recordant als policies que la llei de l'avortament s'ha derogat perquè els fetus es consideren vides.

Els responsables d'un aquari del Japó es veuen obligats a donar un peix més barat als pingüins per l'augment de preus i els animals s'hi neguen: no obren la boca, giren la cara i, si finalment accepten ficar-se'l a la boca, l'escupen.

Alex Recolons/ACN

LA FOTO

NO VESTIM DE DOL ELS NOSTRES BOSCOS

UNA IMPRUDÈNCIA ENS HO CREMA TOT

incendis.gencat.cat

Diputació
Barcelona

1822
2022

112 emergències

Fem-ho BE
TOT
POSSIBLE

Generalitat
de Catalunya

Tribuna

Viagogo, la punyalada al sector musical

per Xavier Marcé, regidor de Turisme i Indústries Creatives de l'Ajuntament de Barcelona i regidor de Nou Barris

Foto: Pexels

Els equilibris sobre els quals se sostenen els sectors culturals són molt fràgils. Tothom coneix els artistes, però molta gent no sap que darrere de la seva feina hi ha qui escriu un guió o qui compon una música; que algú ha dissenyat una posada en escena i un vestuari; que tot plegat implica un equip de persones que l'han produït; que alguna empresa ha venut les entrades i que en algun lloc aquest artista i el públic fan un acte de comunió que es diu espectacle. L'èxit o el fracàs de cadascun d'aquests esdeveniments que configuren el món de la cultura els afecta a tots en alguna mesura. A l'artista en primer lloc, però en un exercici d'encadenament de cadascuna de les peces que els configuren, al final a qui més afecta és a qui ha decidit arriscar-hi recursos i prestigi, és a dir, el productor.

El productor assumeix el cost d'una activitat, posa a la venda les entrades i efectivament assumeix el risc de l'èxit o del fracàs, i cal dir que no sempre se li reconeix la importància de la seva feina ni el mèrit que suposa la incertesa de cadascuna de les seves decisions. Tot plegat, a més a més, en un context d'assumpció de tota mena de responsabilitats: si cal suspendre el concert perquè plou, si el seient que he comprat no té bona visibilitat, si el so no estava ben equalitzat, si l'espectacle era massa curt o si, per qualsevol raó certa o no, el públic (ara convertit inexorablement en client) considera que l'espectacle (també ara inexorablement convertit en producte) no justificava el preu abonat. Sovint es tracta de petites responsabilitats poc rellevants que, per la naturalesa de l'activitat cultural i per la inevitable subjectivitat de cada persona, es diversifiquen individualment i construeixen o destrueixen la credibilitat i el prestigi de cada productor.

Sense empresaris productors, la cultura s'esvairia, potser reduïda a un petit grup de creadors solitaris sense gaire contacte amb la gent o emmagatzemada en repositoris públics més atents, de vegades, al manteniment d'un determinat tipus de cànon que no pas a una socialització real de l'art i de la creació. Per això cal protegir la figura del productor i eliminar tot el que malbarata la seva feina a l'empara de les noves tecnologies i del discurs fàcil de les economies col·laboratives.

En són un bon exemple aquelles plataformes que, sense cap participació directa en el risc de l'espectacle, aprofiten les virtuts de les tecnologies per induir la revenda, apujar el preu de les entrades i, no poques vegades, falsificar-les venent dos cops un mateix seient.

D'entre totes, s'endú la medalla d'or Viagogo. La seva agressiva estratègia ha aconseguit col·locar-la en un lloc privilegiat dins de les pràctiques empresarials mancades d'ètica que compren entrades de tota mena d'espectacles altament comercials per posar-les a la venda a preus molt superiors als originals.

Ras i curt: en un despatx ubicat en un indret indefinit i legalment protegit per una legislació favorable, un programa informàtic governat per robots i algoritmes esgota les entrades d'un espectacle utilitzant falsos clients per revendre-les immediatament. Per això, i passa més vegades de les que voldríem, un espectador pot haver pagat el doble que el que s'asseu al seient del costat sense que els hagi quedat clar que han comprat entrades en plataformes diferents. Evidentment, les reclamacions van a parar al productor de l'espectacle; a l'empresari programador que poca cosa podrà fer-hi davant l'opacitat i l'habilitat legal del revenedor.

Viagogo és un exemple, entre altres, dels negocis que aprofiten la constant transformació de les tecnologies per situar-se a les fronteres de la llei, ateses les dificultats jurídiques per regular el seu marc d'actuació. És una relació tan complexa com la que tenen el dòping i els programes antidòping en el món de l'esport.

Segurament, hi ha dificultats legals per aturar aquesta mena de pràctiques, però hi ha una pregunta que sorprenentment no té resposta. Quina és la raó per la qual un productor no pot decidir quines i només quines plataformes li venen les entrades, prohibint, per tant, a Viagogo que les ofereixi? Quelcom tan senzill com a mínim deixaria clar al client qui està dins de la legalitat i qui actua en el mercat negre. Si consideréssim que la revenda induïda és una mena de dòping cultural, cal constatar que encara estem lluny de fer net en una qüestió que amenaça directament la necessària confiança entre el públic i el productor.

“

Si consideréssim que la revenda induïda és una mena de dòping cultural, cal constatar que encara estem lluny de fer net en una qüestió que amenaça directament la necessària confiança entre el públic i el productor

”

Flaixos

@MarcSarrats: Ara que ve al cas, he recordat la frase de ma mare de vora l'any 2000 que deia: "El tonto d'Estopa és més llest que el llest d'Andy y Lucas".

@AlvaroMunoz: El DIEC2 diu que l'onomatopeia per al batec del cor és 'trip-trap'. Jo un cor que fa trip-trap no sabria si portar-lo al metge o al mecànic.

@joeldiazbrah: Hi ha moltíssimes més persones que creuen que sé com es diuen i no sé com es diuen de les que puc gestionar.

Collboni: “Espai Línia és una ambaixada del món local al centre de Barcelona”

Prop de 150 persones van assistir a l'acte inaugural. Foto: Joanna Chichelnitzky

Estrena lluïda. Divendres 15 de juliol, en plena onada de calor, Espai Línia es va omplir de gom a gom en el dia de la inauguració d'aquest primer Centre de Comunicació de Proximitat impulsat pels diaris *Línia* i *Comunicació 21* al carrer Girona, 52 de Barcelona.

Entre les prop de 150 persones que van assistir a l'acte inaugural hi havia polítics de la primera línia de gestió de la metròpoli, periodistes de renom i cares conegudes dels moviments veïnals. Molt pocs van voler perdre's la presentació del nou espai, que vol convertir-se en un centre de trobada de tots els barris metropolitans: la Casa dels Barris. L'editor del Grup Comunicació 21 i impulsor de la iniciativa, David Centol, resumia l'essència del nou centre en el seu discurs de presentació, assenyalant que “Espai Línia és una idea més que un espai; una idea oberta a tothom”.

En aquest sentit, Centol va deixar clar que el nou espai té com a objectiu trencar la barrera entre els lectors i els mitjans que massa vegades s'ha instal·lat en el sector de la comunicació. “Volem reconnectar amb els lectors, però també amb les fonts d'informació, amb els territoris metropolitans i amb les administracions, especialment les municipals”, afirmava l'editor. És per tot això que Espai Línia serà un indret on es crearan continguts, però on també es duran a terme exposicions –la primera, ja en marxa, porta per títol *La Barcelona desconeguda* i vol fomentar el turisme kmo–, cicles de conferències i de-

bats, com el que just el dia abans ja va organitzar a Espai Línia el diari *Ara* sobre el dèficit fiscal i d'infraestructures.

El local, de 368 metres quadrats, està perfectament habilitat i equipat per atendre tota mena de trobades, amb una bona acústica, així com grans exposicions gràfiques i audiovisuals. Espai Línia vol estar al servei de totes les entitats, associacions de veïns i empreses vinculades amb el valor de la proximitat. Tots els serveis són gratuïts.

EL VALOR DE LA PROXIMITAT

El primer tinent d'alcaldia de l'Ajuntament de Barcelona, Jaume Collboni, que va intervenir en l'acte, va remarcar la necessitat de tenir mitjans i administracions més properes a la ciutadania. “Hi ha coses que passen a la ciutat que si no les expliqués la premsa local no ho faria ningú”, afirmava el socialista.

Collboni posava com a exemple el bateig de dos gegants a la Verneda, una festa popular de gran impacte en aquest barri barceloní però que no hauria tingut repercussió sense diaris com els *Línia*. Tal com recordava Collboni en la seva intervenció davant d'una sala plena, en veure aparèixer aquella notícia als mitjans, el veïnat de la Verneda es va sentir orgullós i feliç. “Calen projectes com aquest, que són una ambaixada del món local al centre de Barcelona”, va afirmar el primer tinent d'alcaldia de la capital catalana, que va destacar que “Espai Línia és un projecte innovador”.

De la mateixa manera, Ramon Grau, president de l'Associació de Mitjans d'Informació i Comunicació (AMIC), va considerar, durant el seu discurs, que “el periodisme local és cabdal tant per a la llengua com per al país”. “Si hi ha un col·lectiu de mitjans que des de sempre han contribuït a arrelar i a construir identitat, que han defensat la llengua, que han esdevingut una eina de participació i pluralitat, que enforteixen la democràcia i que són un filtre contra les notícies falses, aquests són, en bona part, els mitjans de l'AMIC”, va argumentar Grau. “El cas dels diaris *Línia* ho exemplifica clarament, perquè expliquen la realitat de Barcelona i de la regió metropolitana des del rigor i el coneixement més proper, i amb professionalitat”, va afegir.

Qui també va intervenir en l'acte inaugural va ser el secretari de Difusió de la Generalitat de Catalunya, Jofre Llobart, que també va reivindicar la proximitat i va apuntar que els mitjans de comunicació han de ser espais d'anada però també de tornada, és a dir, projectes que obrin les seves portes, tal com planteja el nou Espai Línia.

ESPERANÇA ENMIG DE LA CRISI

El periodisme és una professió travessada per moltes crisis. Durant l'acte, cap dels discursos va negar quelcom que sembla evident: la crisi del paper, la crisi econòmica i els moments d'incertesa global per la guerra d'Ucraïna i la pandèmia són sempre un fre a qualsevol iniciativa innovadora.

Malgrat això, Espai Línia va presentar-se com un projecte am-

biciós. “El mitjà de comunicació total ja no pot ser només en digital o en paper”, deia Centol. L'editor del Grup Comunicació 21 va anar un pas més enllà en reivindicar que el nou projecte vol ser un espai “on passin coses que tinguin repercussió”.

La idea va ser compartida per Llobart, el qual, en un moment en què tot passa de premsa i a internet, va aplaudir un projecte com Espai Línia que reivindica la presencialitat i les coses fetes amb temps. Amb tot, el secretari de Difusió de la Generalitat de Catalunya va encoratjar els presents a la sala a donar suport al primer Centre de Comunicació de Proximitat. “Animo tothom a ajudar a omplir de vida Espai Línia perquè sigui un projecte d'èxit. Les paraules d'avui ara les hem de traduir en fets”, va concloure Llobart.

El primer tinent d'alcaldia de l'Ajuntament de Barcelona, Jaume Collboni, intervenint en l'acte. Foto: Joanna Chichelnitzky

El grup tèxtil Nextil, l'antiga Dogi, va anunciar el 29 de juny, en plena festivitat de Sant Pere, el tancament de la seva fàbrica al Masnou, amb 72 treballadors. La Dogi va ser creada al Masnou l'any 1954 pel matrimoni Domènech i Giménez.

El conflicte per l'expropiació del pati del Casino arriba als jutjats

PATRIMONI ▶ El futur del pati del Casino del Masnou es troba, de manera inexorable, en mans judicials. L'entesa entre l'Ajuntament i el Casino, que és una entitat privada, ha estat impossible i els següents capítols del serial els marcaran les decisions dels tribunals.

Palesa la falta d'acord, el consistori ha tirat pel dret amb el procés d'expropiació del pati, que està en fase d'exposició pública segons informa el regidor d'Urbanisme, Ricard Plana. A partir d'aquí, és el Casino qui ha engegat dos moviments per judicialitzar el cas.

El passat 13 de juliol, el president del Casino, Joaquim Pera, i els advocats de l'entitat presentaven un escrit d'al·legacions en què demanen l'aturada cautelar del procés d'expropiació: "Les al·legacions tenen una sòlida base tècnica, urbanística i judicial", diu Joaquim Pera.

A banda, el Casino va presentar, setmanes abans, un recurs al Tribunal Superior de

El Casino és una entitat privada de caire cultural i recreatiu. Foto: Línia Mar

Justícia de Catalunya en què recorre la modificació del Pla General d'Urbanisme, un pla que inclou l'expropiació del pati: "És a dir, si el TSJC accepta el recurs, s'aturaria l'expropiació", aclareix el president Pera.

PLAÇA PÚBLICA

L'Ajuntament vol disposar del pati per obrir-lo i convertir-lo en una plaça pública: "Entenc que

no ho veuen com nosaltres, però si convertim el pati en plaça, això pot potenciar el mateix Casino", explica el regidor d'Urbanisme, Ricard Plana.

Per demostrar múscul social, el passat dia 14, Joaquim Pera enviava per correu certificat a l'Ajuntament més de 500 signatures contra l'expropiació del pati: "Les hem recollit en tres dies escassos", diu el president.

El Fascurt reuneix 5.000 assistents a la platja d'Ocata

CINEMA ▶ La vintena edició del festival Fascurt va portar a la platja d'Ocata unes 5.000 persones, que van gaudir dels 28 curtsmetratges que entraven a concurs entre el 7 i el 9 de juliol.

Per commemorar el vintè aniversari de la mostra, l'entitat Akonga, organitzadora del Fascurt, va preparar una programació especial amb dues sessions al cinema La Calàndria, amb passis dels curts més significatius de les dues dècades de vida del festival. Els films guanyadors de les quatre categories

van ser: *Rompente*, d'Eloy Domínguez a la categoria de Ficció; *Ur Azpian Lore*, d'Aitor Oñederra, a la d'Animació; i *For Pete's Sake*, de Gerald B. Filmore, que es va endur el premi del públic i el premi Undercut.

PLE DE RIURE

També va marcar el calendari del juny el festival Ple de Riure, que va celebrar la seva vint-i-quatre edició del 12 al 16 de juliol amb les actuacions de *Rhum&cia*, o les companyies *Jordi Sabanni* i *Marcel Gros*.

Imatge de la celebració del 20è aniversari del festival. Foto: Ajuntament

Hotels que
són autèntiques
joies *Conceix l'Especialització
Monument*

B^{HH}
Gremi d'Hotels
de Barcelona

La Casa
dels Barris

espai línia

Girona, 52
Dreta de l'Eixample

línia vol ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable

David
Fernández

Montserrat
Tura

Neus
Munté

Oriol
Lladó

Susana
Pérez

Dolors
Sabater

Jordi
Martí

Lucía
Delgado

Marc
Cerdà

Gala
Pin

Xavier
Godàs

Martí
Casamajó

Joan Ramon
Casals

Elisenda
Alamany

Xavier
Marcé

Oriol
López

Ferran
Falcó

Manuel
Reyes

Núria
Parlon

Arnau
Nadeu

Xavier Matilla (esquerra), Sandra Bestraten (centre) i Manuel Sánchez-Villanueva Beuter (dreta) a Espai Línia. Foto: Francisco J. Rodríguez

Navegar per la Ronda Litoral de Barcelona, recollir fruita i verdura d'un hort en ple passeig de Gràcia o passejar per un Eixample ple de gratacels convertit en la versió catalana de Manhattan. Podrien semblar escenes extretes d'una pel·lícula de ciència-ficció, però són idees d'arquitectes de tot el món que han especulat sobre el futur de Barcelona, amb imaginació i "optimisme radical". Ho han fet amb motiu de l'exposició *99+ imaginaris*, emmarcada en la programació del Festival Model, promogut per l'Ajuntament de Barcelona i el Col·legi d'Arquitectes de Catalunya (COAC) i que el mes passat va ajudar a "redefinir" el present de la ciutat, imaginant "la possibilitat d'un futur diferent, més equitatiu i just".

Imaginar. Pensar en la Barcelona del futur en clau urbanística. En la metròpoli que ens espera. Això és el que també ha volgut fer el *Línia* ajuntant en una mateixa taula l'arquitecte en cap de l'Ajuntament de Barcelona, Xavier Matilla, la presidenta de la demarcació de Barcelona del COAC, Sandra Bestraten, i l'arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor de projectes arquitectònics a la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC), Manuel Sánchez-Villanueva Beuter, a Espai Línia. Potser sense tant "optimisme radical" i amb unes quantes dosis més de possibilisme, però exactament amb la mateixa voluntat: pensar en la ciutat metropolitana que ve.

EL SANT GRIAL DE L'EQUILIBRI

Cap a on anem? Cap a on hem d'anar? Si hi ha algun far de consens en tot aquest debat, podríem dir que és el de preservar un equilibri dels usos urbans que faci de Barcelona i la seva rodalia una metròpoli cada cop més habitable. "Aquest preuat equilibri ha estat un dels valors de continuïtat històrica des que es van restaurar els ajuntaments democràtics, però actualment hi ha àmbits en els quals està clarament en risc", apunta Matilla per començar.

Com naturalitzar la ciutat? Com generar autosuficiència? Com projectar un nou model de mobilitat? Com gestionar la densitat de la metròpoli? Som en un moment complex i alhora apassionant. Barcelona, com la resta de metròpolis capdavanteres del món, es debat amb intensitat. L'urbanisme està en estat d'ebullició. I és en aquests moments quan és més necessari que mai pensar en gran i aixecar la mirada.

Com fa Bestraten, que de seguida que surt la paraula "naturalització" a la conversa s'afanya a parlar de Montjuïc, la muntanya oblidada. "El nostre Central Park", en paraules de la presidenta de la demarcació de Barcelona del COAC. "No l'acabem d'abraçar. Falta aconseguir treure les barres que no ens permeten, de for-

L'urbanisme que ve: buscant l'equilibri

Una taula. Una gran pregunta. Tres professionals del gremi per respondre-la. Ajuntem l'arquitecte en cap de l'Ajuntament de Barcelona, la presidenta de la demarcació de Barcelona del Col·legi d'Arquitectes i un arquitecte independent per parlar d'urbanisme i metròpoli. Per debatre cap a on anem. Per imaginar.

ma massiva, utilitzar la muntanya, arribar-hi i convertir-la en un passeig més amable. Hem d'abraçar Montjuïc", argumenta Bestraten mentre Beuter també reivindica la necessitat de potenciar els espais verds i ho vincula amb el concepte de ciutat de proximitat.

ESCALA HUMANA

"L'urbanisme per si sol no ho pot resoldre tot i tampoc se li pot exigir, però sí que pot ser un gran facilitador de canvis", reflexiona

l'arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor de projectes arquitectònics a la UPC. "Pensar que els espais han de ser segurs, de lectura fàcil, comprensibles, accessibles... és el que acaba configurant una ciutat de vida quotidiana", afegeix Matilla.

"Una ciutat compacta, de proximitat, és més feminista que una ciutat dispersa, amb espais morts", apunta Bestraten, introduint un altre element clau de l'urbanisme actual i de futur: la

mirada feminista. "No parlem de mesures pal·liatives, sinó de concepció integral i d'un model que no només beneficia les dones, sinó la vida quotidiana de tothom", matisa l'arquitecte en cap de l'Ajuntament de Barcelona.

INFÀNCIA TRANSFORMADORA

De tothom també vol dir dels infants. "Els nens i les nenes són el termòmetre de la qualitat urbana d'una ciutat. Allà on hi poden haver infants actuant de mane-

ra autònoma vol dir que hi ha una bona qualitat urbana", resumeix Matilla. "Són agents de transformació dels grans reptes", insisteix Bestraten. "Una ciutat que és capaç d'incloure els nens i les nenes és un lloc millor", comparteix Beuter.

Passar d'una ciutat nerviosa i estressada a una de més calmada, rebaixant la velocitat dels vehicles i el soroll, fomentant més el valor del silenci, sembla una recepta àmpliament compartida. La pandè-

Madrid, pel retrovisor

● En un moment que les comparacions entre Barcelona i Madrid es fan a tots els nivells, és difícil no fer-ho també en clau urbanística. “Des d’aquest punt de vista, Barcelona és molt millor que Madrid. Ho puc dir amb tot l’orgull. La nostra és una ciutat molt més caminable. La capital espanyola és una ciutat pensada per al cotxe. Té uns parcs impressionants, però camina-la... És hostil”, reflexiona Sandra Bestraten, presidenta de la demarcació de Barcelona del Col·legi d’Arquitectes de Catalunya (COAC).

“Crec que, en aquests moments, a Barcelona estem fent els deures pel

dials en els quals participem, Madrid no hi és. No és en els debats de quins són els reptes contemporanis que compartim amb les principals ciutats del món. I Barcelona no només hi és, sinó que està liderant molts d’aquests espais”, celebra l’arquitecte en cap de l’Ajuntament de la capital catalana.

Manuel Sánchez-Villanueva Beuter, arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor de projectes arquitectònics a la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC), comparteix la visió de Matilla i Bestraten, afegint que “Barcelona ha fet de la necessitat virtut”. “Per les circumstàncies geogràfi-

“A Barcelona tenim una agenda urbana ambiciosa, contemporània i actualitzada, mentre que Madrid continua amb una agenda caducada”, diu Matilla

que fa als reptes contemporanis des d’un punt de vista ambiental, social, de justícia, d’igualtat, d’habitatge... En definitiva, d’equilibri”, comparteix Xavier Matilla, arquitecte en cap de l’Ajuntament barceloní, que afegeix que “Madrid no ho està fent”. “El fet distintiu és que a Barcelona tenim una agenda urbana contemporània, actualitzada, ambiciosa i de futur, mentre que Madrid continua amb una agenda diria que caducada respecte de què vol dir el desenvolupament urbà sense reproduir models de fa dècades”, argumenta Matilla, que ho il·lustra amb un exemple “simptomàtic”: “A tots els fòrums urbans mun-

ques i polítiques, també en termes de la desigual inversió estatal, la capital catalana ha hagut d’enginyar-se-les per fer una ciutat petita, compacta, però alhora capdavantera. Avui, Barcelona lidera el debat de les ciutats”, remarca Beuter. Un lideratge que s’exerceix “amb un sobreesforç brutal, perquè Barcelona no disposa dels recursos de Madrid”, afegeix Matilla.

Però no es pot caure en el conformisme. Bestraten s’afanya a remarcar que, a nivell de llicències, per exemple, “cal buscar mecanismes més ràpids”. “En això, a Madrid sí que sembla que tot està anant més àgil. Hem d’agafar la penyora i resoldre-ho”, conclou.

nia ens va fer recuperar, durant l’etapa més dura del confinament, la percepció sensorial de la ciutat. Vam tornar a experimentar sentits que teníem oblidats. “Sovint l’espurna que encén la voluntat de canvi és una qüestió d’emergència”, diu Beuter.

COBERTES I ASFALT

I probablement la qüestió d’emergència més important que afronta la metròpoli barcelonina, com la resta de metròpolis del món, són els efectes del canvi climàtic. Hi ha tres paraules conegudes –i temudes– per tothom: “illa de calor”. Ho patim aquests dies de juliol, però cada cop ho patirem durant més temps. L’augment de la temperatura sembla imparable i les ciutats han de millorar per no generar tanta calor.

“Hem de fer una revolució a les cobertes. Moltes podrien ser verdes. També hem de millorar les ventilacions dels edificis”, afirma Matilla. “Cal fer una rehabilitació integral arquitectònica dels edificis, i per fer-ho podem aprofitar els fons europeus Next Generation”, remarca Bestraten, que destaca que les edificacions també contaminen i que hi ha molta feina per fer. Com també hi ha molta feina per fer a peu de carrer. “Hem de

desasfaltar la ciutat”, demana Beuter, que explica que l’asfalt és un paviment que captura més temperatura. “Podríem tenir paviments molt més filtrants, que a banda de regenerar el cicle de l’aigua redueixen la temperatura”, detalla.

SUPERILLES (I SUPERDEBATS)

Alguns d’aquests paviments, com les llambordes, s’han recuperat en alguna superilla de Barcelona. Concepte de moda, com el de l’urbanisme tàctic, que ha acaparat els debats urbanístics de l’etapa Colau al consistori de la capital catalana. “Hi ha actuacions tàctiques, no urbanisme tàctic”, s’afanya a puntualitzar Matilla quan surt aquesta qüestió a la conversa. “Són un instrument, no un objectiu en si mateix”, afegeix.

Què en podem dir, des d’una òptica professional? Ho preguntem a Beuter, que valora que és “una eina reversible, barata i que permet equivocar-se”. Hi està d’acord Bestraten, que apunta que “permet avaluar, amb un cost baix, transformacions més sòlides”. Ara bé, la presidenta de la demarcació de Barcelona del COAC destaca que, com que s’ha dut a terme una actuació tan generalitzada, “ha fet la sensació que Barcelona estava en obres”. “Entre l’ac-

XAVIER MATILLA

“El cotxe només suporta el 20% dels desplaçaments i ocupa el 60% de l’espai públic. Això és una injustícia”

SANDRA BESTRATEN

“Tothom predica la mirada metropolitana, però cadascú acaba fent el que li interessa per a la seva ciutat”

MANUEL S.V. BEUTER

“L’urbanisme per si sol no ho pot resoldre tot i tampoc se li pot exigir, però sí que pot ser un facilitador de canvis”

tuació ràpida i la definitiva potser hauríem d’intentar que la provisionalitat sigui de segon nivell, amb solucions més cuidades estèticament”, proposa Bestraten. “Algunes coses, com les barreres New Jersey grogues, no és el que més ens hauria agradat a cap de nosaltres, però era l’única solució possible tan ràpida. Han estat actuacions que ens han permès avançar, per exemple cap a la pacificació i les superilles”, replica Matilla.

Superilles. L’altre gran focus de debat. Se n’ha parlat molt i se n’ha escrit més, sobretot des de l’òptica de la mobilitat. “El cotxe només suporta el 20% dels desplaçaments i, en canvi, ocupa el 60% de l’espai públic. Això és una injustícia”, critica l’arquitecte en cap de l’Ajuntament de Barcelona, que alhora admet que molts dels canvis que es persegueixen amb les superilles superen les fronteres administratives de la capital catalana i requereixen una mirada metropolitana que porti solucions més globals. En termes d’urbanisme, però també de mobilitat, és clar.

UNA CIUTAT DE CIUTATS

Que el Bicing s’acabi a Barcelona, que el bus H12 no arribi a l’Hospital de Bellvitge... Són realitats

diffícils de comprendre per la ciutadania i que il·lustren el que en paraules de Matilla és un “déficit col·lectiu de mentalitat metropolitana”. “No pot ser que les ciutats es donin l’esquena quan en realitat les fronteres es podrien recosir de manera força senzilla. La mirada metropolitana la predica tothom, però a l’hora de la veritat, cadascú acaba fent el que li interessa per a la seva ciutat i els seus votants”, lamenta Bestraten. “Malauradament, el marc administratiu és la cotilla que acaba conduint totes les administracions municipals a una mentalitat executiva de caràcter local”, contesta l’arquitecte en cap de l’Ajuntament de Barcelona.

I això ens porta a parlar de la possible institucionalització o no de la regió metropolitana i de la necessitat que aquesta mentalitat regional penetri en la ciutadania. Perquè, “al final, la ciutat la fem les persones”, resumeix Beuter. I en aquest cas, la nostra és una ciutat de ciutats que, per ara, continua buscant l’equilibri de manera poc equilibrada.

Un reportatge d’**Arnau Nadeu**

L'Ajuntament va aprovar durant el ple del 12 de juliol un reglament sobre el teletreball dels empleats municipals amb l'objectiu de potenciar la flexibilitat horària i la conciliació familiar. La secretària general de CCOO, Carmen Villareal, ho ha valorat positivament.

L'Ajuntament serà acusació popular en el cas de Ca n'Amell

RESIDÈNCIES ▶ L'Ajuntament es personarà com a acusació popular en el cas de la residència de Ca n'Amell, en què s'investiga la mort d'una norantena d'avis i àvies durant la primavera de 2020, a l'inici de la pandèmia. La petició s'ha sol·licitat al jutjat número 2 de Mataró, que porta la causa.

El passat mes d'abril, la fiscal, Montserrat Poderós, va interposar una querrela en què acusava els antics responsables de la residència per delictes d'homicidi imprudent: "Un cop la fiscal va trobar els indicis, els serveis jurídics municipals van començar a estudiar quina era la manera més adequada d'ajudar a aclarir el cas", declara l'alcalde Rafa Navarro a *Línia Mar*.

L'abril de 2020, el mateix Ajuntament informava de les primeres irregularitats en el funcionament de la residència. Davant la falta de transparència dels antics responsables del centre, la Generalitat va intervenir la gestió de Ca n'Amell: "L'alcalde Miquel Àngel Méndez

Imatge de la façana de la residència Ca n'Amell. Foto: Google Maps

es va deixar moltes hores per intentar contactar amb la residència o la conselleria, i va ser el primer a dir que a Ca n'Amell estaven passant coses que tindrien conseqüències penals", diu Rafa Navarro, que recorda com les famílies es dirigien al consistori per demanar informació sobre els seus familiars.

Ara, a l'espera que l'aparell judicial engegui les vistes prèvies i, posteriorment, el possible judici, des del consistori només s'espera "que es faci justícia i les persones responsables de la mala praxi paguin per la seva incompetència i pel dolor que han causat als veïns i veïnes de Premià de Mar", declara l'alcalde.

El col·lectiu de Can Sanpere es conforma com a associació

PATRIMONI ▶ Els contactes entre els col·lectius que ocupen Can Sanpere i el consistori poden començar a donar fruits. Preguntat per *LíniaMar* per l'estat de l'afer, l'alcalde Rafa Navarro explicava que no es podia continuar amb les negociacions "si no hi ha una entitat amb registre legal al davant". Aquest escull estaria a punt de salvar-se: "Ja hem constituït l'associació al re-

gistre del Departament de Justícia, ara esperem el NIF", informen fonts de la nova Associació Can Sanpere, que aplegarà les diverses entitats que formen el col·lectiu. Les mateixes fonts asseguren estar compromeses amb la negociació, però exigeixen al consistori que impedeixi el desallotjament, "una espasa de Dàmocles per a nosaltres", i n'acceleri l'expropiació.

Denúncia al professor Linares per abusos que no han prescrit

ABUSOS ▶ Una exalumna de La Salle ha denunciat el professor i religiós Jesús Linares per uns abusos presumptament comesos entre 2007 i 2008, segons informa una investigació conjunta d'*elDiario.es* i *El Periódico*.

La denunciante assegura que Linares li va introduir caramels als pantalons quan ella estava al parvulari. El cas d'aquesta denúncia és únic perquè és la primera denúncia a Linares en què

els delictes no han prescrit i que, per tant, podria acabar en judici. El passat mes de febrer, el jutjat de Mataró que va admetre la denúncia de l'escriptor Alejandro Palomas pels abusos patits, la va acabar per arxivar, ja que els delictes havien prescrit.

Actualment, la Fiscalia de Mataró és l'única que manté obertes diligències contra Linares, pels abusos comesos a La Salle de Premià de Mar.

el valor de la proximitat

100.812

usuaris únics metropolitans

Octubre'21 OJD

166.566

pàgines vistes

Octubre'21 OJD

Creu Roja

UCRAÏNA

ENS NECESSITA

COL-LABORA-HI

www.cruzroja.es

BIZUM al **33512**

Envia **SMS** amb la
paraula **UCRANIA** al
38088 i dona **3€***

900 104 971

TRANSFORMA LA TEVA APORTACIÓ

5€ Manta
(individual)

33€ Set cuina
(5 persones)

20€ Tendals plàstics
4 x 6 metres

* L'import Integre (3€ IVA* incl.) del missatge es destinarà a Creu Roja Espanyola. (Movistar, Vodafone, Orange, *Yoigo, Euskaltel).
Att. client 900 104 971 donativos@cruzroja.es. Pol. Prot. dades
www.cruzroja.es Imatge: Maksym Trebukhov /
Ukrainian Red Cross Society

Desmantellen la partida de marihuana més gran de l'Estat

SUCCESSOS ▶ La Guàrdia Civil i la Policia Nacional van desmantellar el passat mes de juny una macroplantació de marihuana a Vilassar de Mar. Es tracta de la partida més gran d'aquesta substància intervinguda a Espanya, amb més de sis tones. Es van detenir cinc persones per un presumpte delictes contra la salut pública i un altre de defraudació de fluid elèctric. Entre les sis tones de marihuana hi havia 3,5 tones de cabdells envasats al buit.

Així doncs, l'operació va permetre trobar més de 100.000 plantes de marihuana i 97.000 esqueixos. A banda, 305 quilograms de pol·len de marihuana, que compactaven a la mateixa finca per fer tauletes d'haixix. D'aquestes tauletes la policia en va descobrir 17 quilograms.

La investigació va començar el març del 2021, quan es va tenir coneixement d'una parcel·la de 32 hectàrees, aparentment dedicada al cultiu industrial legal. En aquesta plantació havien col·locat cartells i logotips de di-

Pla general de la plantació de marihuana intervinguda. Foto: ACN

ferents administracions públiques de Catalunya per fingir que es tractava d'una activitat lícita des del 2018.

Tant és així que l'Ajuntament de Vilassar va haver de publicar un comunicat hores després que es conegués l'operació policial, el passat dijous 7 de juliol, on assegurava que el con-

sistori "en cap moment" havia atorgat "cap llicència ni permís per a aquesta activitat".

Els responsables de la plantació havien instal·lat un sistema de seguretat amb més d'un centenar de càmeres dotades amb funcions d'última generació per detectar qualsevol moviment, i que vigilaven les 24 hores.

Premi per al fotògraf submarí Marc Casanovas

FOTOGRAFIA ▶ El vilassarenc Marc Casanovas es va endur el primer premi, a la categoria de rèflex, de la vintena edició de l'Open Nocturn de Fotografia Submarina que va organitzar el club de busseig SASBA de Badalona els dies 8 i 9 de juliol.

Els vint concursants es van capbussar a les 22 hores del divendres dia 8 i van tenir temps fins a la mitjanit per fer les fotografies. La immersió es va dur a terme sense cap incidència. Poc abans de capbussar-se, els fotògrafs havien conegut la temàti-

ca obligatòria del certamen: una rajada, fos en part o sencera, havia de ser la protagonista de la primera de la sèrie de sis fotografies que els concursants havien de presentar al jurat. "Aquella nit hi havia més mar de fons del normal, i la rajada viu a poca fondària, que és a on més afecta la mar de fons", diu Casanovas. En tot cas, el fotògraf avisa que les dificultats no responen només a trobar rajades: "Es nota que any rere any les espècies van de baixa, de cavallets fa temps que no en veiem".

Imatge de la sèrie guanyadora del vilassarenc: Foto: Marc Casanovas

LLOGA 3 DIES I PAGA'N NOMÉS 2

Tarifa caps de setmana

Lloga la màquina un divendres i torna-la dilluns, pagant només 2 dies.

LLOGA ONLINE
www.homs1852.com

DIY D'HOMS
DO IT YOURSELF, FES-HO TU MATEIX!

Francesc Layret, 10 Mataró · 93 754 19 31 · info@homs1852.com · [f](#) [in](#) [t](#) [v](#) [y](#) @homs1852

EMERGÈNCIA A UCRAÏNA

LES PERSONES QUE ESTAN FUGINT ET NECESSITEN

DONA ARA A

ayudaucrania.com

Bizum – Codi: 01151

ES86 2100 2262 1802 0040 3932

**UNHCR
ACNUR**

La Agencia de la ONU para los Refugiados
comité español

El Festival Poesia i + 2022 es va celebrar una desena de poblacions de la comarca entre el 28 de juny i el 10 de juliol. Entre d'altres, es va poder escoltar poetes i artistes com Enric Casasses i Pascal Comelade.

Oposició conjunta de 12 municipis per a policies locals

SEGURETAT ▶ Dotze ajuntaments del Maresme han delegat la gestió de la contractació d'agents de policia local al Consell Comarcal, estalviant així tràmits administratius a les corporacions municipals.

De la convocatòria d'onze agents que ara s'engega en resultarà una borsa d'interins a la que els ajuntaments podran recórrer quan tinguin baixes. El conseller d'Interior, Joan Ignasi Elena, ha remarcat que es puguin fer substitucions sense deixar "massa temps" amb manca d'efectius. De fet, les substitucions a través de la borsa seran gairebé immediates perquè no caldrà que els aspirants completin el curs de l'escola policial.

L'oposició preveu concloure a la tardor i els agents que hagin obtingut plaça es podran incorporar al gener a l'escola de policia. Al carrer arribarien el setembre de 2023.

La previsió és que el procés estigui enllestit a la tardor i que els agents que guanyin la plaça facin la formació a l'Institut de

El president del Consell Comarcal i el conseller fan la signatura. Foto: ACN

Seguretat Pública de Catalunya. Des del Consell Comarcal esperen que un eventual èxit de la prova pilot faci que més municipis s'hi vulguin adherir en convocatòries conjuntes, segons ha dit el conseller comarcal de Serveis als Municipis i alcalde de Teià, Andreu Bosch.

El conseller d'Interior va assegurar que el sistema administratiu dels municipis no que-

darà "col·lapsat" perquè de tots els tràmits se n'encarregarà el Consell Comarcal. L'acord, explica Elena, resol "un problema concret dels ajuntaments", però això no treu, diu, que la conselleria continuï treballant perquè aquesta legislatura es pugui aprovar la Llei de Policia de Catalunya que permeti resoldre el treball conjunt entre policies locals i mossos d'esquadra.

Detinguts dos homes amb 107 quilos d'haixix

TEIÀ ▶ Els Mossos han detingut dos homes quan intentaven amagar 107 quilograms d'haixix a l'interior d'un cotxe a Teià.

Alertats pels veïns, els agents van entrar a un garatge. Allà, van descobrir l'existència d'un vehicle amb les peces desmuntades i una gran quantitat de paquets i farcells envasats al buit. La troballa es valora en més de 686.000 euros. Els dos homes van acabar entrant a presó.

Teatre d'Aficionats de Cabrera de Mar

CABRERA DE MAR ▶ El Teatre d'Aficionats de Cabrera de Mar celebrarà enguany els seus vint-i-cinc anys d'existència amb una proposta teatral oberta a tota la ciutadania i una exposició commemorativa. *L'Hostal de la Glòria* serà l'obra interpretada a l'espai l'exterior de Can Bartomeu els dies 23 i 24. Per altra banda, l'exposició commemorativa dels 25 anys es pot visitar des del diumenge 17 de juliol.

Obres de millora del paviment i les voreres

VILASSAR DE DALT ▶ L'Ajuntament va posar en marxa el dilluns 18 de juliol una nova fase de reparacions i pavimentació de les voreres malmeses, amb un total d'una seixantena de treballs previstos. La pavimentació es farà també als escocells d'arbres buits on no estigui prevista la replantació per motius de millora de l'accessibilitat. Les obres tindran una durada aproximada de dos mesos.

Detinguts 11 lladres d'hivernacles

MASNOU/TEIÀ ▶ Agents de Mossos d'Esquadra i de les policies locals del Masnou i de Teià van detenir el 25 de juny 11 persones quan es disposaven a robar en una zona d'hivernacles situada al camí del Mig, al paratge de la Riera del Bou. Els fets van tenir lloc a la matinada, mentre els agents de Mossos feien una comprovació rutinària. Els detinguts van passar a disposició judicial.

El cultiu de flors, una causa. Foto: ACN

Les aigües subterrànies tenen més nitrats dels permessos

CONTAMINACIÓ ▶ Les aigües subterrànies del Maresme són les més contaminades per nitrats de tota Catalunya, segons les dades dels registres oficials de l'Agència Catalana de l'Aigua, i que la revista *CRÍTIC* va aplegar en un reportatge.

Si l'Organització Mundial de la Salut i la normativa estatal vigent estableixen el nivell màxim permès de nitrats en aigua en 50 mg per litre, les aigües subter-

rànies de Vilassar de Mar contenen 638 mg per litre. Les de Cabrera de Mar arriben als 616 mg; les del Masnou, als 281; les de Cabriels, als 205; i les de Mataró, superen els 575 mg.

Mitja dotzena més de municipis de la comarca dupliquen, com a mínim, el llindar permès de nitrats a l'aigua subterrània. La raó, el fertilitzant de les flors i de fruits com la maduixa, tan estesos al Maresme.

Nits de jazz durant tot el mes de juliol

PREMIÀ DE DALT ▶ Del 8 al 29 de juliol, té lloc la vintisisena edició del festival Jazz en la Nit.

Els jardins de Can Figueres acullen les actuacions, cada divendres a la nit. Els propers concerts seran el dia 22 amb Pedro Javier González Trio i José Manuel Álvarez i el darrer divendres del mes, el dia 29, amb la Barcelona Big Blues Band, amb Myriam Swanson.

La Fil·loxera torna del 15 al 24 de juliol

ALELLA ▶ La festa del jovent i els adolescents d'Alella, La Fil·loxera, torna amb ganes.

Enguany, les activitats se centren al cap de setmana del 22 al 24 de juliol. Divendres, amb la Festamorfoxi i la Festa Neo. Dissabte, amb la música de Sara Roy, La Queency, Shego i Allio-li Olé. Diumenge, s'estrena l'Arrosalia, un concurs d'arrossos per a equips de fins a 6 persones.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta Col·laboratiu i Dialògic

Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
Dificultats de relació

Visites concertades dimarts i divendres

www.javiercentol.com

625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t

Foto: Alberto Lores / PIN Media

EMERGENCIA EN UCRANIA

Miles de personas huyen de sus hogares buscando refugio para salvar sus vidas. La infancia está especialmente desprotegida.

[Dona ahora](#)

Cuenta bancaria:
ES69 2100 5731 7202 0041 1957

 **Ayuda
en Acción**

Vela | Nora Garcia i Daniel Garcia, subcampions del món juvenil

Contra tot pronòstic, els esportistes del Club Nàutic El Masnou Nora Garcia i Daniel Garcia s'han proclamat subcampions del món juvenil de la classe Nacra 15, al Mundial de La Haia (Països Baixos) i a tan sols un punt de l'equip guanyador.

“Ricky Rubio és generós”

» Patrícia Costas és la directora del Campus Ricky Rubio, a qui va entrenar al cadet A de la Penya
 » “Vull que els jugadors i jugadores sàpiguen i acceptin que equivocar-se és normal”, afirma Costas

Toni Delgado
BAIX MARESME

"M'identifico amb la Mafalda, el personatge de Quino, perquè en el meu petit món també lluito contra el desencant i la manca d'educació i valors de la societat. Cada cop soc més educada i no permeto segons quines coses", proclama Patrícia Costas (Barcelona, 1972). Té tanta energia i és tan espontània que al primer minut de conversa ja hem rigut unes quantes vegades. El bàsquet és la seva pissarra per formar i la seva gran passió.

Com a bona formadora, Costas sap que cada persona té el seu propi temps, evolució i maduresa. "Si parlen de millors i pitjors, els dic que l'única bona soc jo!", explica, entre riures, la directora tècnica i responsable de l'escola de bàsquet del Col·legi Lestonnac. No vol que s'obsessionin amb els resultats, "perquè, amb el temps, l'únic que et quedarà seran les amistats", i sí que tinguin clar que són un equip: "Han de passar-se la pilota perquè tothom gaudeixi i aprengui. Si algú a mini destaca molt, no li deixo fer 40 punts. I, és clar, vull que sàpiguen que equivocar-se és normal. Forma part de la vida i del creixement personal".

A Ricky Rubio el va conèixer en la seva etapa com a delegada a la selecció espanyola i després el va entrenar al cadet A del Club Joventut Badalona, quan

era ajudant de Marc Calderón. "Ara continuo veient aquell nen ple d'il·lusió i no pas un divo. Ricky és humil, tenaç i generós, i sempre vol ajudar. El noto animat amb la seva lesió. No té pressa per al seu retorn a les pistes. Vol fer-ho en condicions òptimes", descriu l'entrevistada, que és la directora tècnica del Campus Ricky Rubio.

Segur que Costas també és un fidel reflex de quan era petita. "Era una nena molt mogudeta i obedient" que va estudiar al Col·legi Lestonnac, on es va iniciar al bàsquet. "Ens ho passàvem de meravella i diria que guanyàvem més que perdíem...", rememora l'eixample, que ara viu al Carmel.

"Observar és brutal... Pots aprendre de tothom i en qualsevol moment", defensa. En la seva etapa com a delegada de les seleccions espanyoles no perdia detall del treball de tècnics, fisioterapeutes... Malgrat que va anar al Mundial sots 19 de Túniz amb Sílvia Domínguez,

"M'identifico amb la Mafalda perquè també lluito contra el desencant", diu

Anna Cruz o Itziar Germán, gairebé sempre va ajudar en competicions de sots 12 a sots 15. "Com a delegada aprens contínuament perquè has d'organitzar viatges, parlar diferents idiomes, intentar que a ningú li falti res... Realment no t'atures

Patrícia Costas, amor pel bàsquet. Foto: Col·legi Lestonnac

mai", descriu Costas, que al cap sempre té moltes idees.

Quan era infantil, va fitxar pel Club Esportiu Hispano Francès, que en aquell moment tenia la seva seu a Gràcia i comptava amb una secció de bàsquet femení de referència. El primer equip va competir a Europa (Copa Ronchetti), i a Primera Divisió, l'actual Lliga Femenina. Quan Costas va entrenar-se i jugar algun partit amb el sènior, el grup estava a Primera Divisió B, l'equivalent a la Lliga Femenina Challenge.

"El pas de júnior a sènior era difícil perquè l'equip tenia grans jugadores", reconeix l'entrevistada, que el curs següent va marxar al CB l'Hospitalet.

"Rosa Maria Montserrat, Gemma Roura... Érem un equip en el sentit més ampli de la paraula i ens dirigia un gran entrenador com l'Enric González, que va ser qui va apostar pel meu fitxatge", celebra Costas, que només va jugar dos anys al club perquè l'entitat, segons explica el periodista Enric Gil al llibre *Que lluny ens ha*

portat! 75 anys del Club Bàsquet l'Hospitalet, va cedir els seus equips femenins a l'Associació Esportiva Centre Sanfeliu (AECS).

La barcelonina va aterrar al SESE, on primer va ser jugadora del primer equip, després va entrenar un cadet masculí, i, finalment, va debutar

"Observar és brutal; pots aprendre de tothom en qualsevol moment", apunta

com a directora tècnica: "Hi tinc records fantàstics. El SESE és un club familiar on es treballa molt bé i treuen jugadors i jugadores". Més tard, va tornar Club Esportiu Hispano Francès, en aquest cas com a ajudant del Primera Divisió B i va dirigir una temporada un cadet, i una altra, un júnior preferent. Dos anys a la Penya i, de nou, als seus orígens: al Col·legi Lestonnac. Costas és ara vocal de la Federació Catalana de Bàsquetbol en l'àrea d'escoles de bàsquet i 3x3.

"Mil gràcies per una conversa en què m'has fet viatjar en el temps. Realment m'omple transmetre valors a través del bàsquet, anar a les pistes i retrobar-me amb moltes persones, i entrenar els nens i nenes de pares i mares a qui vaig dirigir...", agraeix Costas, que podria escriure un llibre sobre els aprenentatges i anècdotes que li ha regalat l'esport de la seva vida.

Identificar-los
 amb **XIP i XAPA**
 és la teva obligació

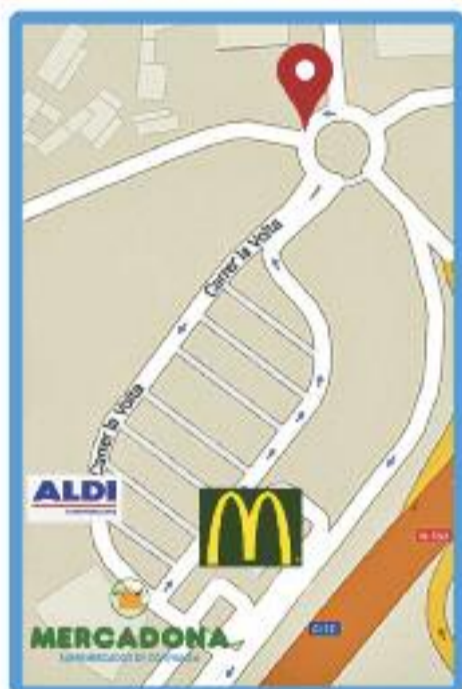

i en cas de pèrdua,
**pot ser la seva
 salvació!**

h hipervallès

moda - eines - papereria - llar - jardineria - cuina - etc...

ON SOM?

AQUEST SERVEI NOMÉS ESTÀ DISPONIBLE PER ENCÀRRECS ENVIANT UN MISSATGE AI NOSTRE WHATSAPP O TRUCANT AI NÚMERO DE TELÈFON MOSTRAT A BAIX

640 109 468

ENVIAMENT 24 HORES

UNA VEGADA FETA LA COMANDA I HAGI ESTAT ENVIADA, REBRÀ EL PAQUET EN 24 HORES

TÉ UN COST DE 3,95€

I GRATIS PER A COMANDES SUPERIORS A 50€ només a Espanya (península)

C/ Ramon i Cajal, 1 a l'11 · Paredes del Vallès

Horari: de 9:15h a 21:00h **P** Pàrquing gratuït **🚚** Sortida Pol. Ind. C-17

T'han acusat d'un crim terrible i et trobes en un parc ple d'atraccions que amenacen la teva vida. Busca la manera de sobreviure a PS 4 i 5 i Switch.

No t'ho perdís

Foto: Twitter (@bcncultura)

Sardines & Rumba

La Caseta del Migdia de Montjuïc torna a acollir aquest estiu la proposta Sardines & Rumba. Des del 13 de juliol i fins al 31 d'agost, aquest espai barceloní serà l'escenari dels concerts de rumba del grup Arrels de Gràcia, que el públic podrà gaudir mentre tasta les millors sardines a la brasa. Les nits de dimecres, doncs, es convertiran en les millors de la setmana. A més, com que l'activitat començarà a les vuit del vespre (i s'allargarà fins a la una de la matinada), els assistents podran veure la posta de sol amb una de les millors vistes de la ciutat.

Famosos

"Em retiro", deia fa uns dies Rigoberta Bandini a *La Resistencia* de Movistar+. "Em retiro una estona llarga", matisava tot seguit, deixant una mica més tranquils el presentador, el públic i tots els fans. L'anunci de Paula Ribó (Barcelona, 1990), així es diu en realitat, arriba de forma inesperada, després d'haver viscut l'any més intens de la seva carrera, com a mínim a nivell mediàtic. La seva participació al Benidorm Fest, el festival de preselecció d'Eurovisió, la va acabar de catapultar a la fama i de consolidar un èxit que s'havia començat a cuinar el 2020, amb la cançó *In Spain we call it soledad*. Ara, l'artista ha detallat a Instagram que publicarà "una cosa rodona" i farà el final de gira durant la tardor, i que, després, se n'anirà "a viure a sota d'un cocoter per crear més cançons". D'altra banda, acaba de publicar *Así bailaba* amb Amaia Romero. Un *hit* més a la llista.

La fitxa

QUI ÉS?

RIGOBERTA BANDINI

ÉS FAMOSA PER...

Ser una de les noves cantants de moda
El Benidorm Fest la va acabar de catapultar a la fama

QUÈ HA FET?

Anunciar una retirada temporal
"Em retiro una estona llarga", ha dit a 'La Resistencia'

A LES XARXES...

Desconcert
Titulars i declaracions fora de context han confós els fans

Llibres

El Mag
Colm Tóibín

1933. Thomas Mann i la seva dona abandonen Alemanya anticipant l'horror del nazisme. Ell és l'escriptor més famós del seu temps, però quins secrets oculta? *El Mag* explica la història d'un home imperfecte i ambivalent. L'home que amb l'esclat de la Primera Guerra Mundial va situar-se al costat fosc de la història. El pare de sis fills que va amagar la seva homosexualitat.

Teatre

Negatius
Sílvia Navarro

Un projecte que aborda la figura de Robert Capa des d'una òptica de ficció. La trama repassa els fets més rellevants dels fotoreporters de guerra Gerta Pohorylle i Endre Ernő Friedman (creadors del pseudònim R.C.) i també porta a debat com ha canviat la concepció d'aquestes figures amb el pas del temps.

A la Sala Flyhard de Barcelona.

Música

Això no para
Cala Bera

El grup de "rap combatiu" (així es defineixen) Cala Bera ha publicat aquest mes de juliol el seu segon àlbum de llarga durada. Dos anys després de *Volum 1* (Flufi Records, 2020), els del Penedès tornen amb *Això no para* (Flufi Records, 2022), un disc que recull set cançons en català. Entre aquests nous temes destaca una col·laboració amb el DJ Plan B: *Lliçons*.

Pelis i sèries

Elvis
Baz Luhrmann

Un repàs per la vida i l'obra d'Elvis Presley (Austin Butler) a partir de la seva relació amb el coronel Tom Parker (Tom Hanks), el seu enigmàtic mànager. La pel·lícula explica des de l'ascens del mític cantant fins al seu èxit sense precedents, en un context de canvis als Estats Units. I, enmig de tot plegat, hi ha Priscilla Presley (Olivia De Jonge).

ESTILS DE VIDA

Vigila amb els gelats

Foto: Pexels

ALIMENTACIÓ

Amb aquesta calor, a qui no li ve de gust un gelat? Tan refrescant, tan dolç... A més, n'hi ha de tots els gustos, mides, colors i olors, així que és fàcil trobar el "teu" gelat. Però, com en tot a la vida, no se'n pot abusar. Ara que som a l'època de l'any en què, per raons òbvies, es consumeixen més gelats, la Universitat Oberta de Catalunya (UOC) recorda alguns aspectes no tan dolços dels gelats i ens proposa alternatives.

Les expertes Mariona Bolfegó i Montserrat Rabassa, professores col·laboradores dels Estudis de Ciències de la Salut de la UOC, expliquen que els gelats a base d'aigua, de llet o de nata tenen molt sucre, "com a mínim un 20% o un 30% del pes total". A més, tot i que són refrescants, no alleugen la set, sinó al contrari: la incrementen. A l'hora de triar un gelat (perquè difícilment hi podrem renunciar del tot), hem de tenir en compte que "com menys ingredients, millor"; és a dir, hem d'evitar els ultraprocessats. Si els podem preparar a casa, amb fruita triturada i congelada, també millor. I una alternativa saludable són els iogurts gelats amb una base que sigui 100% iogurt natural. N'hi ha als supermercats, diuen des de la UOC.

Les claus

MASSA SUCRE

Els gelats a base d'aigua, de llet o de nata tenen massa sucre: sol ser un 20% o un 30% del seu pes total

FAN VENIR SET

Tot i que són molt refrescants, els gelats no alleugen la set, sinó que tenen l'efecte contrari: la incrementen

INGREDIENTS

Com menys ingredients tingui la composició d'un gelat, millor: hem d'evitar els ultraprocessats

IOGURTS GELATS

Una alternativa saludable són els iogurts gelats amb una base que sigui 100% iogurt natural

Foto: Pexels

ALUMINI - VIDRES
OBRES INTEGRALS

home homing

vidres • miralls
claraboies • alumini

projectes integrals
i execució d'obra

*Si ho pots somiar,
nosaltres ho podem
fer realitat*

cuinescat

Gremi de reformes
d'interiors, cuines
i banys de Catalunya

Padilla, 243 • 08013 Barcelona
Tel. 93 881 77 06 • admin@home-homing.com
www.home-homing.com
• Magatzem: Ptge. Utset, 3

Si t'ho diuen, no t'ho creuràs!

Tot el material per a realitzar les teves reformes
amb un finançament increïble!!!

A Badagres ho tens fàcil,
a Badagres ho tens tot

Finançament
de fins a 24
mesos sense
interessos*

*Finançament subjecte a l'aprovació
de l'entitat financera corresponent

**BADAGRES
COMPROMÈS**
Badagres patrocina
l'equip de futbol adaptat
de l'AEB BADALONES

Badagres

www.badagres.com